

Teine peatükk

TEEKOND ALGAB

Tom oli rõõmuga nõustunud oma lennureisi proua Jacobsile loovutama, et ise hoopis sõprade seltsis bussiga sõita. Daisy vanemad olid samuti lubanud tütrele oma parimate sõpradega puhkusereisile minna.

Pärast seda, kui Tom ja tema ema olid järgmisel hommikul Swindlebrooki jõudnud, läksid proua Jacobs ja proua Burt lennujaama ning Tom jäi koos Dee, Lara, Rufuse, Daisy ja Barneyga. Logan oli läinud bussi järele.

„Ma loodan tõesti, et ta saab korraliku masina,“ ütles Dee, kui nad elutoas ootasid, kotid pakitud. „Portugali on pikk maa!“

Väljast kostis vanamoelise auto signaal.

„Ta on kohal!“ hüüdis Rufus ja jooksis esimesena uksest välja, teised tema kannul.

Logan naeratas laialt vanas sinise- ja valgekirjus minibussis.

Tom vaatas innukalt masina väljastpoolt üle. „Volkswageni Samba! See paistab olevat 1960-ndate mudel. Kust sa selle said?“

„Sõbralt,“ ütles Logan.

Dee kortsutas kulmu, kuna talle jäi silma hulk mõlke bussi keres. „*Milliselt sõbralt?*“

Logan niheles rooli taga. „Lihtsalt ... ühelt mehelt.“

„Mis ta nimi on?“

„Eee ... Tony.“

„Tony?“ Dee silmad läksid suureks. „See Tony, kes oli „Logani džungli kutse“ kaameramees? Tema autod läksid võtetel alati rikki! Minu meelest ütlesid sa, et otsid kaasaegse ja maanteekõlbuliku bussi?“

„See oli nii lühikese etteteatamisega raske ... Ma proovisin!“ Logan hüppas juhiistmelt välja. „Igatahes, selle vana masinaga on kõik korras. See on täiesti maanteekõlbulik.“ Ta püüdis ust kinni panna ja see pörkas kaks korda tagasi lahti. Ta surus kogu kehaga ukse peale, kuni see kinni klõpsatas. „Sellel pole üldse mitte midagi viga!“

„Pole just väga heas seisus, mis?“ sosistas Lara Daisyle, kui nad silmitsesid tagumisi rebenenud kattega istmeid.

Tom laskus käpukile, et vaadata bussi põhja alla; see oli täiesti roostes.

„Ära ütle midagi,“ pomises Rufus vaikselt. Ta jooksis tagasi majja oma kohvri järele ja viskas selle siis bussi pakiruumi.

Daisy vaatas oma üle tänava asuva maja poole. Üks tüdruk piilus aknast välja. „Neetud! Nüüd nägi mu õde seda roostes romu! Me peame siit enne kaduma, kui ta mu vanemad kutsub!“

Tüdrukud kiirustasid oma kohvrite järele. Lara haaras kaasa veel ühe suure koti, mis oli täis toitu Barney jaoks.

Tom võttis oma asjad ja suure jahutuskasti toidu ja jookidega, samas kui Rufus vedas välja Logani ja Dee kohvrid ning surus need bussi pakiruumi. Ta hüppas keskmisele istmele püsti ja torkas pea katuseluuigist välja. Barney pea ilmus tema oma kõrvale.

„Kõik pardale!“ hüüdis väike poiss.

Daisy nägi, kuidas ema ülemise korruse aknast tema poole põrnitseb ja õde ema kõrval bussi poole näpuga näitab.

„Iik!“ Ta pöördus Lara ja Tomi poole. „Nad tulevad trepist alla! Me peame siit kiirkorras kaduma enne, kui mu ema kutsub isa bussi üle vaatama.“

Lara, Daisy ja Tom ronisid kiiresti bussi, samas kui Logan istus juhikohale.

„Tuled juba, Dee?“ Logan tõrtsutas jälle vana-moelist signaali.

Dee ohkas, tõmmates kätega läbi oma paksude mustade lokkide. „Lihtsalt et sa teaksid – ma juba kahetsen seda.“ Ta kõndis teisele poole bussi Logani

kõrvalistme juurde ja istus sisse. Samal ajal avanes Daisy maja välisuks.

„Paneme ajama!“ hüüdis Rufus uuesti istmele vajudes.

„Oodake!“ kostis teiselt poolt tänavat hää. „Kas te sellega lähetegi?“

„Nii-nii!“ hõikas Daisy valjult oma isa häälest üle. „Turvavööd peale!“

Samba buss sõitis popsudes minema ning Daisy ema ja isa jäid sellele kõnniteelt järele vahtima.

Kolmas peatükk

KANALI ÜLETAMINE

Nad sõitsid Swindlebrookist Doverisse ja Volkswagen kolises kogu tee kõrvulukustavalt. Logan sõitis sadamas praami peale.

„Kahjuks peab teie koer autosse jääma,“ ütles mees, kes oli neile koha kätte juhatanud. „Sellised on reeglid.“

Lara võttis Barney l ümbert kinni. „Siis ma jään koos temaga siia.“

„Oh, ole nüüd, kui aknad on lahti, siis pole tal häda midagi,“ püüdis Rufus teda ümber veenda. „Ta lihtsalt tukub natuke.“

Lara tõmbas koera enda vastu. „Nii teha ei tundu õige.“

Tom otsis Barney toidukotist kondi ja borderkollu võttis selle tänulikult vastu. „Lara, temaga on

kõik korras, tal on siin vett ka ja aknad on lahti. Tule lihtsalt korraks üles, sõit üle kanali ei võta kaua aega.“

Lara vaatas alla Barney poole, kes oli ametis kondi närimisega. „Oh, olgu pealegi.“

Nad läksid üles reisijate ruumidesse. Kui Dee ja Logan läksid kohvi ostma, leidsid Daisy, Tom, Rufus ja Lara tee välistekile. Nad hoidsid tuulepuhangute käes reelingust kinni ja lainetav meri peksles vastu praami.

Rufus tõstis üle mere vaatamiseks käe silmade kohale. „Ma näen Prantsusmaad!“

Lara taskus sumises telefon.

„See on videokõne,“ ütles ta teistele. „Aga ma ei tea, kellelt see on.“ Ta vastas kõnele ja ekraanile ilmus tuttav nägu. „Maye!“

Daisy, Tom ja Rufus kogunesid tema ümber. Nad ei olnud oma sõbrast kuulnud seitsaadik, kui nad jõulude ajal koos seiklesid. „Tere, Maye!“ hüüdsid nad kõik.

Maye vaatas silmi kissitades nelja tema poole suunatud nägu. „Liiga tuuline on, ma ei kuule teid!“

„Oota üks hetk!“ Lara läks telefoniga sisse ja teised järgnesid talle. „Kas sa nüüd kuuled mind?“

„Palju parem! Te ei arva *üialgi* ära, kus ma olen!“ Tüdruk naeratas ja jäi ootama.

„Noh, ma oletan, et mitte Kairos,“ ütles Tom. Maye elas Kairos koos oma vanematega.

„Ei!“

„Londonis?“ pakkus Daisy.

„Ei!“

„Timbuktus?“ oletas Rufus.

„Ei!“

„Marsil?“ proovis Rufus uuesti.

„Ei!“

„Maye, me ei tea,“ ütles Lara, kes ei tahtnud kauem äraarvamismängu mängida.

„Ma annan teile vihje!“ Maye, kes paistis seisvat rõdul, lülitas ümber kaamerale telefoni tagaküljel.

„See on Eiffeli torn!“ hüüatas Daisy. „Sa oled Prantsusmaal!“

„Me oleme teel Prantsusmaale!“ ütles Lara.

„Jeeeee!“ Kaamerapilt hakkas kõikuma, kui Maye üles ja alla hüples.

„Mul hakkab pea ringi käima,“ ütles Daisy, „lülita uuesti teine kaamera sisse!“

Maye nägu ilmus uuesti telefoniekraanile. „Miks teie Prantsusmaale tulete?“

„Me oleme teel Portugali puhkusereisile,“ ütles Lara. „Aga mida *sina* seal teed?“

„Arva ära!“

„Sa oled juustukongressil?“ pakkus Rufus.

„Ei!“

„Sa alustad oma moekollektsiooniga, mille nimi on „Maye moelavadel?““ Rufus teeskles, et poseerib fotograafidele.

Maye itsitas. „Ei!“

Lara kattis vaba käega oma näo. „Oeh, mitte jälle ... Maye, lihtsalt räägi meile!“

„Hästi, hästi. Me kolime Londonisse! Mu ema ja isa ja mina. Ma elan juba Karimi juures, sest nad tahavad, et ma hakkaks varsti siin koolis käima. Mu vanemad peavad veel Egiptuses mõned asjad ära lõpetama, siis tulevad nad umbes paari kuu pärast siia ja me otsime endale oma elamise.“

„Maye, see on ju fantastiline!“ rõõmustas Lara.

Daisy oli nii elevil, et hakkas hüplema. „Oooo! Sa peaksid kolima Swindlebrooki, siis saad hakata meie koolis käima!“

„Ma arvan, et pean minema ühte Londoni kooli. Igatahes, Karimil on Pariisis mingi ülikooliloengute asjandus Vana-Egiptuse teemal ja ta ei tahtnud mind ükski jätta, nii et ma olen siin kaasas! Ta ostis mulle selle telefoni, ma just sain selle tööle. Ta sai su emalt su numbri ja andis selle mulle.“ Nii Karim kui ka proua Jacobs töötasid samas Londoni ülikoolis ja olid spetsialiseerunud egiptoloogiale.

„Kui kaua sa juba Prantsusmaal oled?“ küsis Lara.

„Me peaksime homme koju minema ...“ Maye vaatas üle öla hotellituppa ja siis uuesti oma sõprade poole. „Aga siin toimuvad mingid imelikud asjad.“

„Näiteks?“ küsis Rufus, kelle silmad läksid huvist suureks.

„Ma istusin akadeemilisel konverentsil tagareas, aga see oli nii igav, et läksin hotelli uitama. Ma olin ühes teises konverentsiruumis ja paar inimest tuli sisse, nii et ma peitsin ennast kardina taha. Nad rääkisid

prantsuse keelt ja ma ei saanud sellest eriti aru, nii et ma piilusin, mida nad teevad. Neil olid mingid paberid ... diplomaadikohvris.“ Ta pidas pausi ja ootas reaktsiooni.

„Ja siis?“ küsis Lara.

„Diplomaadikohvris,“ kordas Maye.

„Ongi kõik?“ küsis Rufus. Maye noogutas.

Lara pööritas silmi. „See ei tähenda midagi! Sa oled nii uudishimulik!“

„Noh, tegelikult *on* pisut imelik pabereid diplomaadikohvriga kaasas kanda ...“ ütles Daisy. „Tähendab, kas nad pole meilimisest *kuulnudki?*“

„Nad võisid olla lihtsalt vanakooli ärimehed ja ärinaised?“ oletas Tom. „See ei tähenda, et nad oleksid kurjategijad.“

„Mul tekkis nende suhtes lihtsalt aimdus ...“ ütles Maye. „Nii et igatahes, ma olen neil kaks päeva silma peal hoidnud.“

„Kaks päeva? Maye!“ hüüatas Lara. „Sa ei saa ilmsüütuid inimesi Pariisis jälitada ainult sellepärast, et neil on diplomaadikohver!“

Rufus itsitas. „Kas sa said midagi teada?“

Maye kortsutas kulmu. „Tegelikult mitte. Kui aus olla, siis oli neid jälitada üsna tüütu. Nad muudkui söövad ja käivad palju vetsus.“

„Miks sa siis nende jälitamist pooleli ei jätnud?“ küsis Daisy.

„Ma ei usalda neid!“ Maye vaatas taeva poole. „Ma tean, et miski on valesti! Ma lihtsalt helistasin, et teile

sellest rääkida, aga võib-olla te saate Pariisi tulla, siis näete, mida ma silmas pean!”

Rufus, Tom, Daisy ja Lara vaatasid järgemööda üksteisele otsa ja naeratasid.

„See oleks vahva,“ ütles Tom. Kuna suurem osa ta elust möödus lossis koos oma vanemate ja onu Herbiga, nautis ta võimalust koos sõpradega uusi paiku külastada.

„Me peame lihtsalt Loganile ja Deelee augu pähe rääkima,“ sõnas Lara.

„Jätke see minu mureks,“ ütles Rufus silma pilgutades.

„Suurepärane! Ma saadan teile sõnumiga hotelli nime.“ Maye vaatas üle õla. „Ma arvan, et Karim tuleb kohe tagasi, me läheme kohvikusse lõunat sööma; ma lõpetan parem kõne ära. Pariisis näeme!”